

Sygn. akt VIII AKa 293/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA – Sławomir Machnio (spr.)

Sędziowie: SA – Dariusz Drajewicz

SA – Przemysław Filipkowski

Protokolant: – sekretarz sądowy Klaudia Kulbicka

przy udziale prokuratora Marka Deczkowskiego i oskarżycielki posiłkowej D. S. (1)

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2024 r.

sprawy M. T., syna S. i J. z domu N., urodzonego (...) w W.

oskarżonego o czyny z art. 156 § 1 pkt 2 i § 3 k.k., art. 198 k.k. i z art. 191a k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 kwietnia 2023 roku sygn. akt XVIII K 64/22

I. Zmienia wyrok w zaskarżonej części co do M. T. w ten sposób, że;

a) na podstawie art. 156 § 3 k.k. w brzmieniu tego przepisu, zgodnie z art. 4 § 1 k.k., obowiązującym w dniu 31 stycznia 2022 roku, podwyższa wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego za czyn z punktu I. sentencji wyroku (punkt I. aktu oskarżenia), kwalifikowany z art. 156 § 1 pkt. 2 i § 3 k.k., z 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności do 13 (trzynastu) lat pozbawienia wolności,

b) na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k., w brzmieniu tych przepisów, zgodnie z art. 4 § 1 k.k., obowiązującym w dniu 31 stycznia 2022 roku, podwyższa wymiar kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie IV sentencji wyroku z 11 (jedenastu) lat pozbawienia wolności do 14 (czternastu) lat pozbawienia wolności,

c) na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej w podpunkcie b) kary łącznej pozbawienia wolności zalicza M. T. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 1 lutego 2022 roku godzina 19:05 do dnia 26 marca 2024 roku przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

II. Utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej, zaskarżonej części.

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz:

a) adwokata M. B. – Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 1.476 (tysiąca czterystu siedemdziesięciu sześciu) złotych, w tym podatek VAT, za pełnienie funkcji pełnomocnika z urzędu dla oskarżycielki posiłkowej D. S. (1),

b) *radcy prawnego M. K.- Kancelaria Radcy Prawnego w miejscowości D., kwotę 1.476 (tysiąca czterystu siedemdziesięciu sześciu) złotych, w tym podatek VAT, za pełnienie funkcji obrońcy z urzędu dla oskarżonego w postępowaniu odwoławczym, przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie.*

IV. *Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia M. T. od ponoszenia kosztów sądowych, a wydatkami za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa .*

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 293/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
Oznaczenie zapadłego wyroku			
Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 17 kwietnia 2023 roku w sprawie sygn. akt XVIII K 64/22			
Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza		

	<p>przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania</p>	

	albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów			
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.	
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzuty		
	obrońcy oskarżonego r.pr. H. D.: 1. Rażąca surowość orzeczonej wobec oskarżonego	# zasadne # częściowo zasadne # niezasadne	

	<p>wyrokami jednostkowymi:</p> <ul style="list-style-type: none"> - kary 10 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 156 § 1 pkt 2 i § 3 k.k., - kary 2 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 198 k.k., - kary 1 roku pozbawienia wolności za czyn z art. 191 a k.k. <p>oraz wyrokiem łącznym w sytuacji, gdy oskarżony przyznał się do pobicia A. P. (1), przeprosił rodzinę za swoje zachowanie, od 2013r. nie wchodził w konflikt z prawem, pracował i przestrzegał porządku prawnego.</p> <p>2. Naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności art. 46 § 1 k.k. przez orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku zapłaty na rzecz D. S. (1) zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości 40.000 zł.</p>		
<p>Pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej- adw. M. B.:</p>	<p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p>		

1. Orzeczenie rażąco niewspółmiernej (łagodnej) kary pozbawienia wolności w wymiarze 10 lat pozbawienia wolności za czyn z pkt I zaskarżonego wyroku, przy której wymierzaniu Sąd Okręgowy dostrzegł występujące w sprawie okoliczności obciążające oskarżonego, takie jak brutalność i nieadekwatność działania; skierowanie swojej nieuzasadnionej agresji co do gospodarza, udzielającego mu gościny; spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu działając w zamiarze bezpośrednim; brak zapewnienia udzielenia A. P. (1) pomocy medycznej po spowodowaniu ciężkich obrażeń oraz obojętność co do jego stanu zdrowia; wcześniejsza karalność oskarżonego za przestępstwa z użyciem przemocy, którymi godził w dobra w postaci zdrowia i życia innego człowieka; wcześniejsze

odbywanie
długoterminowych
kar pozbawienia
wolności, jednakże
Sąd Okręgowy
powyższych
okoliczności nie
uwzględnił w
należyty sposób i nie
nadał im właściwego
znaczenia, co w
konsekwencji
doprowadziło do
orzeczenia rażąco
łagodnej kary, a
tym samym rażąco
niewspółmiernej do
stopnia winy i
społecznej
szkodliwości czynu,
nie uwzględniającej
przy tym w
sposób należyty
celów
zapobiegawczych i
wychowawczych
kary.

2. Mającą wpływ
na treść orzeczenia
obrazę przepisów
postępowania, tj.
art. 7 KPK i
art. 410 KPK
poprzez dowolną,
nie zaś swobodną
ocenę- uznanych
w całości za
wiarygodne- zeznań
D. S. (1), poczynioną
z pominięciem
istotnych
okoliczności
wynikających z
całości tych
zeznań, co
doprowadziło do
nieustalenia przez
Sąd Okręgowy
istotnych

okoliczności takich jak to, że A. P. (1) był ojcem chrzestnym młodszej córki D. D. (1); D. S. (1) rozmawiała z bratem co drugi dzień, czasem codziennie; rodzeństwo składało sobie wzajemnie życzenia świąteczne i urodzinowe; D. S. (1) brała codziennie leki na uspokojenie w związku z tragiczną śmiercią brata, przy czym wskutek tego Sąd Okręgowy przyznał D. S. (1) od oskarżonego tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę sumę zdecydowanie zbyt niską (nieodpowiednią w rozumieniu art. 446 § 4 KC).

3. Mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 KPK poprzez dokonanie dowolnej, nie zaś swobodnej oceny zeznań D. S. (1), wskutek czego Sąd Okręgowy błędnie ustalił, że A. P. (1) do czasu, gdy zamieszkał z M. L. (1), przestał opiekować się matką, podczas gdy z zeznań tych wprost wynika, że A. P. (1) po przeprowadzce opiekował się matką

sporadycznie, co doprowadziło do błędnego ustalenia, że sytuacja D. S. (1) po śmierci brata nie uległa znacznemu pogorszeniu, a jego śmierć nie obciążała dodatkowo D. S. (1) w kwestii opieki nad schorowaną matką, co łącznie spowodowało, że Sąd Okręgowy przyznał D. S. (1) od oskarżonego tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę sumę zdecydowanie zbyt niską (nieodpowiednią w rozumieniu art. 446 § 4 KC).

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.

1. Zarzuty apelacyjne zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego, okazały się nietrafne. Z kolei, spośród zarzutów zawartych w apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, na uwzględnienie co do istoty zasługiwał tylko jeden, odnoszący się do rażącej niewspółmierności (łagodności) kary pozbawienia wolności

wymierzonej M. T.
za czyn z pkt.
I aktu oskarżenia
oraz kary łącznej. W
pozostałym zakresie,
również ta apelacja
nie została
uwzględniona.

**2. Na wstępie
dalszych
rozważań
wskazać należy,
że „Granice
kontroli
odwoławczej
wyznacza
skarżący w
środku
odwoławczym
(...) Granice
kontroli
odwoławczej
wyznaczają dwa
elementy o
różnym
charakterze.
Pierwszy to
zakres
zaskarżenia,
który ma
charakter stały,
gdyż na każdym
skarżącym
spoczywa
obowiązek
wskazania w
środku
odwoławczym
zakresu
zaskarżenia (art.
427 § 1 in
principio w zw.
z art. 425
§ 2 zdanie
pierwsze k.p.k.).
Drugi element to
zarzuty
odwoławcze; ma
on charakter**

**„ruchomy”, gdyż
nie zawsze
wyznacza
granice kontroli
odwoławczej.
Zależy to od
podmiotu
skarżącego (...)
Jedynie w
wypadkach
wskazanych w
ustawie sąd
odwoławczy
zobowiązany jest
orzekać poza
granicami
środka
odwoławczego, a
więc poza
zakresem
zaskarżenia, a w
wypadku
zaskarżenia
przez
oskarżyciela
publicznego lub
pełnomocnika,
orzekając na
niekorzyść
oskarżonego –
także poza
granicami
podniesionych
zarzutów. Taką
podstawę
stanowią art.
435, 439 § 1,
art. 440 i 455
k.p.k. W razie
stwierdzenia
jednego ze
wskazanych w
tych przepisach
uchybień sąd
odwoławczy,
niezależnie od
zakresu
zaskarżenia oraz
podniesionych
zarzutów,**

**zobowiązany jest
wyjść poza te
granice środka
odwoławczego**
**1 i 2 w:
Świecki Dariusz,
Postępowanie
odwoławcze w
sprawach
karnych.
Komentarz.
Orzecznictwo,
wyd.VII.
Opublikowano:
WKP 2024).**

3. Powyższe uwagi są następstwem niekonsekwentnej postawy procesowej obrony. We wniesionej apelacji, r.pr. H. D. m.in. stwierdziła, że „Ustalenia Sądu co do faktu popełnienia przestępstwa przez oskarżonego, okoliczności jego popełnienia i winy oskarżonego, dokonane przez Sąd Okręgowy, są prawidłowe i nie podlegają wzruszeniu”. Sąd zapewne wynikała decyzja o zaskarżeniu wyroku sądu I instancji przez obronę jedynie w części „dotyczącej kary oraz w części uwzględniającej powództwo cywilne”, któremu to zakresowi zaskarżenia odpowiadały postawione zarzuty.

W tych warunkach, badanie przez sąd odwoławczy prawidłowości ustaleń sądu meriti, czy rzeczywiście M.W. T. dopuścił się spowodowania śmierci A. P. (2) i jakie towarzyszyły temu okoliczności, w sytuacji braku podstaw wskazanych w ustawie, byłoby wyjściem poza wiążące go granice kontroli odwoławczej.

Tym niemniej, w pisemnej apelacji znalazły się także rozważania wskazujące na to, że M.W. T. działał w ww. zakresie „bezsprzecznie” (na str. 4 apelacji znalazło się to oczywiście niefortunne sformułowanie) w zamiarze ewentualnym i stanowisko to zostało podtrzymane przez obrońcę w trakcie głosów stron a wcześniej, w trakcie rozprawy apelacyjnej oskarżony, składając dodatkowe wyjaśnienia i odnosząc się w nich do śmierci pokrzywdzonego, powiedział m.in., że w sprawie jest

wiele niejasności i nie pamięta powodu pobicia tej osoby. Tym samym, obrona kwestionowała ustalenia sądu I instancji co do winy M.W. T. a w tym, co do postaci zamiaru, z jakim miał on działać przeciwko A. P..

Stanowiska te nie uzasadniają działania sądu odwoławczego z urzędu, poza granicami zaskarżenia. Nie wystąpiła bowiem jakakolwiek z przyczyn, nakazujących badanie sprawy także w zakresie wykraczającym, poza wskazanymi w pisemnej apelacji obrony, zakresie zaskarżenia i podniesionymi zarzutami. Zważyć jedynie należy, że rozważania sądu I instancji co do doprowadzenia APłońskiego do zgonu na skutek działań podejmowanych przez M.W. T., tak, jak zostało to ocenione wprost, w wyżej cytowanym fragmencie pisemnej apelacji obrońcy tej osoby, nie budziły wątpliwości, co do

ich pełnej zasadności, także w zakresie postaci zamiaru, z jakim oskarżony w tym zakresie działał. W szczególności, brak więc było podstaw do przyjęcia, że orzeczenie to było rażąco niesprawiedliwe, co uzasadniałoby zastosowanie w postępowaniu odwoławczym przepisu art. 440 k.p.k.

4. Odnośnie wymiaru kary za czyn z punktu I aktu oskarżenia, stanowiska zawarte w obu pisemnych apelacjach należy ocenić jako przeciwne sobie. Z kolei wymiar kar za czyny z punktów II i III aktu oskarżenia, kwestionowany był tylko przez obrońcę oskarżonego. Należy w tym miejscu podkreślić, że wszystkie okoliczności podnoszone w pisemnych apelacjach na potwierdzenie zasadności, stawianych w nich zarzutów odnoszących się do wymiaru kar jednostkowych oraz kar łącznych, zasadniczo

uwzględnione
zostały w
rozważaniach
zawartych w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku. Warte
podkreślenia jest
w szczególności to,
że sąd ten wziął
pod uwagę zarówno
te z nich, które
były niekorzystne
dla M.W. T., jak
i korzystne dla tej
osoby.

5. I tak, w
poprzedniej części
uzasadnienia sąd
odwoławczy odniósł
się do prawidłowości
przyjętego ustalenia
(opartego na
szerokich
rozważaniach, str.
18-19 uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku), że
odnośnie czynu
z punktu I
aktu oskarżenia,
oskarżony działał z
zamiarem
bezpośrednim,
któremu nie przeczył
brak planu jego
dokonania, nagłość
i emocjonalność
działania a także
znajdowanie się
tej osoby w
stanie nietrzeźwości,
które to jednak
nie uniemożliwiało
dokonania przez
niego oceny stanu
pokrzywdzonego i
jego zachowania, a
więc postrzegania

jego nietrzeźwości, wyraźnie mniejszej postawności i nie podejmowania przez niego obrony.

Odnosnie czynu z punktu II aktu oskarżenia, to zauważyć należy, że sąd I instancji nie przyjął, że M.W. T. doprowadził pokrzywdzoną M. L. do stanu bezbronności, przez co podkreślanie tego elementu w apelacji miało w swoim zamysle zapewne wyłącznie uwypuklenie niedostatecznego uwzględnienia tej okoliczności przy wymiarze kary. Dla rozstrzygnięcia w tym zakresie nie miała natomiast znaczenia okoliczność, że pokrzywdzona podczas popełniania tego czynu sprawiała wrażenie, że myśli, że dokonywała go inna osoba.

Argumenty odnoszące się do powyższych okoliczności, ocenić należy wyłącznie jako polemiczne, nie wnoszące istotnych treści do rozważań, jakie w tych zakresach winny zostać i zostały

przeprowadzone
przez sąd I instancji.

Miała natomiast
rację obrońca
oskarżonego
podkreślając
odnośnie czynu
z punktu III
aktu oskarżenia, że
film z nagraniem
nagiej M. L. w
trakcie obcowania
płciowego został
w krótkim czasie
usunięty z profilu
pokrzywdzonego.

Okoliczność ta, co
prawda, nie została
wskazana przez
sąd I instancji
jako mająca wpływ
na wymiar kary,
to jednak przyjąć
należy, że
uwzględniając inne
okoliczności,
wiążące się z
popelnieniem tego
czynu, które zostały
zaprezentowane w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku, nie może to
wpłynąć na ocenę,
że kara za ten
czyn była rażąco
niewspółmierna, co
uzasadniałoby
zmianę, to jest
wyraźne złagodzenie
jej wymiaru.

Wreszcie, odnośnie
wymiaru kary
łącznej, to obrona
nie określiła, jaka
jej zdaniem kara
byłaby właściwa,
przy prawidłowym

uwzględnieniu
wszystkich
okoliczności, jakie
się z nią winny
wiązać. Zamiast
tego, w apelacji
znalazły się
rozważania o
walorze
teoretycznym, luźno
związanym z
przedmiotem
sprawy. Także i
w tym zakresie,
należy więc mówić o
wyłącznie
polemicznym
charakterze tego
środka
odwoławczego, który
nie uzasadniał
złagodzenia
wymiaru kary
łącznej.

6. Miał natomiast
rację pełnomocnik
oskarżycielki
posiłkowej
podkreślając, że
w zakresie czynu
z punktu I
aktu oskarżenia,
„wymierzona
oskarżonemu kara
pozostaje rażąco
łagodna względem
stopnia społecznej
szkodliwości”. Sąd I
instancji w istocie,
nie uwzględnił w
wystarczającym
stopniu uprzedniej,
wielokrotnej
karalności M.W.
T. za poważne
przestępstwa, w tym
za czyn z art.
148 § 1 k.k.,
za które osoba ta

odbywała już m.in. długoterminowe kary pozbawienia wolności. Należy przyjąć, że co pewien czas, oskarżony ten dopuszcza się bardzo groźnych, szkodliwych społecznie zachowań i przeszkodą do tego nie są konsekwencje, jakie ponosił, za poprzednie, tego rodzaju czyny. Jak słusznie zauważył to skarżący, „Wcześniejsze odbywanie kar pozbawienia wolności nie przyczyniło się do ukształtowania u oskarżonego społecznie pożądanых postaw”. To jest właśnie okoliczność, która nakazuje ocenić M.W. T. jako sprawcę wyjątkowo niebezpiecznego dla innych osób, a co za tym idzie, wymierzyć karę za ww. czyn z uwzględnieniem postulatu zawartego w apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, to jest, aby cele wychowawcze kary ustąpiły „celom zapobiegawczym”, gdyż „Oskarżony powinien być bezwzględnie odizolowany od reszty społeczeństwa

na długi czas, bowiem tylko wówczas nie będzie stanowić zagrożenia dla innych”.

Tym samym, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności branych pod uwagę przez sąd I instancji przy dokonywaniu wymiaru kary za czyn z punktu I aktu oskarżenia i kary łącznej, oraz przy dodatkowym uwzględnieniu ww. postulatu, jako odpowiadające w pełni dyrektywom wymiaru kar, a więc jako kary sprawiedliwe, należało orzec wobec M.W. T. karę 13 lat pozbawienia wolności za czyn z punktu I aktu oskarżenia i karę 14 lat pozbawienia wolności jako karę łączną, obejmującą kary za czyny z punktów I, II i III aktu oskarżenia.

7. Przechodząc do zarzutów obu apelacji związanych z zasądzeniem na rzecz D. S. (1) kwoty 40.000 zł tytułem zadośćuczynienia, to nie zasługują one na uwzględnienie.

Wbrew zawartym w nim twierdzeniom,

sąd I instancji właściwie ocenił relacje tej osoby z A. P., w pełni zasadnie opierając się w tym zakresie na prawidłowo dokonanej ocenie zeznań oskarżycielki posiłkowej. Na uwzględnienie zasługuje więc ustalenie, wynikające z tego dowodu, że „relacje między rodzeństwem w ostatnich kilku latach nie były szczególnie bliskie, chociaż utrzymywali kontakty, choćby komunikując się telefonicznie”. Jako prawidłowe należy też ocenić inne, wskazane przez sąd I instancji i wynikające z tych zeznań ustalenia, że D. S. odwoływała się w nich głównie „do wspólnych przeżyć z okresu dzieciństwa”, że „w ciągu ostatnich lat ich więź uległa osłabieniu, głównie z powodu ponownego związania się A. P. (1) z M. L. (1), którego to związku (...) nie akceptowała” oraz, że gdy pokrzywdzony zamieszkał z tą kobietą, to „przestał opiekować się ich matką, a co za tym idzie, kwestia opieki

nad ich matką nie obciążyla D. S. (1) wraz ze śmiercią brata, lecz nastąpiło to już wcześniej”.

8. Do części z tych okoliczności, tj. w szczególności do rzadkości osobistych kontaktów tego rodzeństwa, wynikających z faktu ponownego związania się A. P. z M. L., podkreślając ich wagę dla kwestionowanego rozstrzygnięcia, odnosiła się w apelacji obrońca oskarżonego. Należy jednak podkreślić, że okoliczności te, zostały przez sąd I instancji prawidłowo uwzględnione w zaskarżonym wyroku głównie poprzez przyznanie zadośćuczynienia na poziomie znacząco niższym niż wnioskowany przez oskarżycielkę posiłkową.

9. Brak było też podstaw do uwzględnienia argumentacji, zaprezentowanej w uzasadnieniu apelacji wniesionej przez tę, ww. stronę.

Odnośnie częstotliwości opieki nad A.

P. nad ich matką, tut. sąd przyłącza się do ustaleń zaprezentowanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, uznając wypowiedź D. S. o sporadyczności tej opieki jako nieostrą, niekonkretną i w istocie niewiele sądowi mówiącą i dającą. Przy czym, w kontekście konieczności zapewnienia tej matce należytej opieki i zapadłego rozstrzygnięcia, nie ma większego znaczenia to, czy pokrzywdzony w ogóle zaprzestał wykonywania tego, ciążącego na nim ze względów rodzinnych i społecznych obowiązku, czy czynił to wyłącznie „sporadycznie”.

Z kolei takie okoliczności, jak fakt, że A. P. był ojcem chrzestnym D. S. (3), pokrzywdzony i oskarżycielka posiłkowa składali sobie wzajemne życzenia świąteczne i urodzinowe, ta ostatnia osoba doświadczyła głębokich, negatywnych odczuć wiążących się ze śmiercią brata,

skutkujących
koniecznością
brania leków
uspokajających i
noszeniem żałoby
oraz akcentując
swój bliski związek
z tą, zmarłą
osobą, aktywnie
uczestniczyła w
procesie, będąc
„obecna na każdym
terminie rozprawy”,
zostały
uwzględnione w
wysokości
przyznanego
zadośćuczynienia.
Jak więc stwierdził
sąd I instancji
w uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku, jest to
świadczenie mające
na celu „złagodzenie
cierpienia
psychicznego
wywołanego
śmiercią osoby
najbliższej” i
uwzględniające
„dramatyzm doznań
osób bliskich,
poczucie
osamotnienia i
odczuwalnej pustki,
cierpienia i wstrząs
psychiczny, rolę
jaką osoba zmarła
odgrywała w
rodzinie, a także to,
czy najbliżsi będą
umieli się znaleźć w
nowej rzeczywistości
(Komentarz do art.
46 k.k. red. Stefański
2023, wyd. 6/
Stefański)”.
6/

W tych warunkach przyjąć należy, że zasądzona z tego tytułu kwota 40.000 zł, jako w pełni adekwatna do okoliczności przedmiotowej sprawy, a jednocześnie realizująca cel kompensacyjny jest odpowiednia, co oznacza, że nie istnieje konieczność modyfikacji jej wysokości, bądź zgodnie z wnioskiem obrony, bądź zgodnie z wnioskiem oskarżycielki posiłkowej.

Wnioski

1. obrońcy oskarżonego r.pr. **H.D.** o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie i wymierzenie oskarżonemu M. T. łagodniejszych kar jednostkowych w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, a tym samym niższej kary łącznej.

2. Pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej- adw. **M.B.:**

a) w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu M. T. w pkt I tego wyroku

zasadne
częściowo
zasadne
niezasadne

<p>poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze 15 lat,</p> <p>b) w zakresie orzeczenia o zadośćuczynieniu (pkt VI zaskarżonego wyroku) poprzez zasądzenie od oskarżonego na rzecz D. S. (1) łącznie kwoty 100.000 zł (sto tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>	
<p>Z przyczyn, o których była mowa we wcześniejszej części uzasadnienia, jako częściowo zasadny ocenić należało zarzut a) zawarty w apelacji adw. M. B. a pozostałe wnioski, zarówno tego pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej jak i obrońcy oskarżonego, należało nie uwzględnić.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE</p>	

**UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**5.1. Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

1 Przedmiot utrzymania w mocy

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.

**5.2. Zmiana
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

1. Przedmiot i zakres zmiany

<p>Zmiana dotyczyła podwyższenia do 13 lat, kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego M. T. za czyn z pkt I. sentencji wyroku i podwyższenia do 14 lat, kary łącznej pozbawienia wolności za przypisane oskarżonemu czyny.</p>			
<p>Zwięźle o powodach zmiany.</p>			
<p>Z przyczyn wskazanych we wcześniejszych fragmentach uzasadnienia.</p>			
<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia.</p>			

	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia.			
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.			
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.			
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia.			
5.3.2. Zapatrywania			

prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku			
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.	
	I. c)	Na podstawie art. 63 § 1 k.k., zaliczenie oskarżonemu, na poczet orzeczonej w podpunkcie I. b) kary łącznej pozbawienia wolności, okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 1 lutego 2022 roku godzina 19:05 do dnia 26 marca 2024 roku przy przyjęciu, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.	
6. Koszty Procesu			
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.	
M. T.	III. i IV.	1. W podpunktach a) i b), zgodnie z wnioskami	

		<p>zawartymi w apelacjach, na podstawie art. 618 § 1 k.p.k., sąd zasądził na rzecz adw. M. B. i r.pr. M. K. wynagrodzenia w kwotach po 1.476 zł, z tytułu pełnienia przez te osoby funkcji w postępowaniu odwoławczym, odpowiednio pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej i obrońcy oskarżonego.</p> <p>2. Uznając, że uiszczenie przez M.W. T. kosztów sądowych byłoby zbyt uciążliwe dla tej osoby z powodu braku stałego źródła dochodu i majątku, sąd w trybie art. 624 § 1 k.p.k., zwolnił tę osobę od ich ponoszenia a wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym, obciążył Skarb Państwa.</p>	
	<p>7. PODPISY</p>		
	<p>Przemysław Filipkowski Sławomir Machnio Dariusz Drajewicz</p>		

--	--

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 17 kwietnia 2023 roku w sprawie sygn. akt XVIII K 64/22			
Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego		

	rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub	

	nieślusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

Oznaczenie zapadłego wyroku	
Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 17 kwietnia 2023 roku w sprawie sygn. akt XVIII K 64/22	
Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1		

	k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana